

Annet Schaap

Lampje

Griekse vertaling: Maria Pigada

(de eerste 3 hoofdstukken, blz. 6 t/m 21)

Μέρος Πρώτο

Ο ΦΑΡΟΣ

Σπίρτο

Ένα νησί που σ' ένα σημείο ενώνεται με τη στεριά, σαν δόντι που κρατιέται από μια κλωστή, λέγεται χερσόνησος. Σ' αυτή τη χερσόνησο υπάρχει ένας φάρος, ψηλός και γκριζός, που τις νύχτες ρίχνει το φως του στη μικρή παραθαλάσσια πόλη. Έτσι, δεν συντρίβονται τα πλοία πάνω στον βράχο που τόσο ενοχλητικά στέκεται μες στη μέση του κόλπου. Έτσι, δεν φαίνεται η νύχτα τόσο σκοτεινή, η απέραντη ξηρά τόσο απέραντη και η πλατιά θάλασσα τόσο πλατιά.

Στο σπίτι δίπλα στον φάρο μένει ο φαροφύλακας, ο Αύγουστος, με την κόρη του. Έχουν έναν κηπάκο και μια μικρή βραχώδη παραλία, όπου όλο και κάτι ξεβράζει η θάλασσα. Παλιά κάθονταν συχνά εκεί όλο το βράδυ, με το φως να κάνει κύκλους ψηλά πάνω από τα κεφάλια τους. Τότε ο Αύγουστος άναβε μια μικρή φωτιά και από το λιμάνι ξεκινούσαν βάρκες γεμάτες πειρατές. Έρχονταν και κάθονταν δίπλα στη φωτιά, έτρωγαν ψάρι ψητό και τραγουδούσαν όλη τη νύχτα. Έλεγαν τραγούδια του πιοτού και του φαγητού, λυπητερά και νοσταλγικά τραγούδια, μα και άλλα τρομακτικά, για τα Μυστικά της Θάλασσας, που έκαναν το κοριτσάκι να φοβάται και να χαίρεται ταυτόχρονα, και τότε γλιστρούσε συνήθως στην αγκαλιά της μητέρας του.

Τώρα όμως δεν έρχονται άλλο πειρατές, ούτε φωτιές ανάβει πια ο πατέρας της.

Όταν πέφτει το σούρουπο, ο φάρος πρέπει να είναι αναμμένος. Το κοριτσάκι τον ανάβει πάντα. Κάθε βράδυ ανεβαίνει τα εξήντα ένα σκαλιά, ανοίγει το σκουριασμένο πορτάκι στο καπάκι του φακού, ανάβει το φωτίλι, κουρδίζει τον μηχανισμό, ώστε να περιστρέφεται η λάμπα, κλείνει το πορτάκι και αυτό ήταν.

Ήταν δύσκολη δουλειά όταν ήταν πιο μικρή, τώρα όμως τα χέρια της έχουν δυναμώσει, και τα πόδια της ανεβοκατεβαίνουν εύκολα τα σκαλιά δύο φορές την ημέρα. Μπορεί και τρεις, αν ξεχάσει τα σπίρτα. Συμβαίνει κι αυτό καμιά φορά, και τότε ο πατέρας της γκρινιάζει.

«Σκοτεινιάζει και ο φάρος δεν έχει ανάψει ακόμα! Τι θα γίνει, παιδί μου, άμα βγει από την πορεία του κάνα πλοίο; Άμα πέσει στα βράχια θα είναι δικό μου το φταίξιμο ή μάλλον δικό σου. Γρήγορα, πήγαινε πάνω! Πρέπει δηλαδή να το κάνω εγώ; Θα το κάνω εγώ...» Και πάει να σηκωθεί.

«Πηγαίνω αμέσως», ψελλίζει το κοριτσάκι και παίρνει τα σπέρτα από το συρτάρι. Το κουτάκι δεν κάνει πολύ θόρυβο, έχει μόνο ένα σπέρτο μέσα.

Να αγοράσω σπέρτα αύριο, σκέφτεται το κορίτσι. Να το θυμηθώ.

Της είναι δύσκολο να θυμάται αυτά που πρέπει. Έχει πάντα τόσο πολλά στο κεφάλι της: τραγούδια, ιστορίες, πράγματα που πρέπει να μάθει, πράγματα που θέλει να ξεχάσει κι όμως εκείνα επιστρέφουν συνέχεια. Όταν πρέπει να θυμηθεί κάτι, συχνά το ξεχνάει, κι αυτά που θέλει να ξεχάσει τα θυμάται ξανά και ξανά.

Καθώς ανεβαίνει τα σκαλιά, σκέφτεται ένα κόλπο. Τι είπαμε ότι έπρεπε να θυμηθεί; Α ναι, τα σπέρτα. Με τη σκέψη της παίρνει ένα γεμάτο κουτί σπέρτα και το βάζει σ' ένα τραπεζάκι στη μέση του μυαλού της. Με μια λαμπίτσα δίπλα, να φωτίζει το κουτί· έτσι, θα είναι το πρώτο πράγμα που θα δει μόλις ξυπνήσει αύριο το πρωί. Το ελπίζει τουλάχιστον. Τι λάμπα; Μια πράσινη εμαγιέ, με φθαρμένο χρυσαφί τελείωμα. Η μητέρα της είχε κάποτε μια τέτοια λάμπα δίπλα στο κρεβάτι της. Να πάλι κάτι που θέλει να ξεχάσει.

Φαντάσου μια άλλη λάμπα, Λαμπίτσα, λέει στον εαυτό της. Γιατί Λαμπίτσα είναι και το όνομά της.

Στην πραγματικότητα τη λένε Αιμιλία. Όμως έτσι έλεγαν και τη μητέρα της. Παλιά ο πατέρας της μπερδεύονταν, γιατί γύριζαν πάντα δύο άνθρωποι όταν φώναζε Αιμιλία, και αργότερα δεν ήθελε να ακούει πια αυτό το όνομα. Έτσι την ονόμασε Λαμπίτσα.

«Μόνο που δεν είσαι και πολύ σπίθα, Λαμπίτσα», της λέει πάντα, όταν το κορίτσι ξεχνάει κάτι ή παραπατάει, συνήθως κρατώντας ένα πιάτο με καυτή σούπα ή κάτι παρόμοιο.

Η Λαμπίτσα ανεβαίνει στον φάρο με το τελευταίο σπέρτο. Πρέπει να είναι πολύ προσεκτική, δεν πρέπει να σβήσει το σπέρτο πριν ανάψει τη λάμπα, γιατί τότε... Ναυάγια κι ένας θυμωμένος πατέρας. Δεν μπορεί να φανταστεί τίποτα χειρότερο.

Τρίβει λιγάκι το φιτίλι για να είναι πιο φουντωτό και να δώσει πιο δυνατή φλόγα. Ύστερα βγάζει το σπέρτο από το κουτί και το κοιτάζει αυστηρά.

«Βάλε τα δυνατά σου! Ακούς τι σου λέω; Αλλιώς...»

Αλλιώς τι; Τι δεν θα άρεσε καθόλου σ' ένα σπέρτο; Να σβήσει; Να σπάσει στα δύο; Όχι, το βρήκε.

«Αλλιώς, θα σε πετάξω στη θάλασσα», του ψιθυρίζει. «Θα βραχείς τόσο πολύ, που δεν θα ανάψεις ποτέ ξανά». Μέχρι βέβαια να το ξεβράσει η θάλασσα... Κάπου σε μια παραλία με καυτή άμμο, εκεί θα στέγωνε στον ήλιο και...

«Λαμπίτσα!» Η φωνή του πατέρα της ακούγεται δυνατά, ακόμα κι από εξήντα ένα σκαλιά πιο χαμηλά. «Το φανάρι! ΤΩΡΑ!»

Τέτοια ώρα κοιμάται συνήθως ο πατέρας της, ροχαλίζει στην πολυθρόνα του. Όχι όμως απόψε. Η Λαμπίτσα τρίβει το σπίρτο στο κουτάκι. Πετάγεται μια άχρηστη σπίθα. Δοκιμάζει ξανά. Αυτή τη φορά εμφανίζεται μια όμορφη φλογίτσα, και μαζί της η μυρωδιά από το θειάφι. Έτσι μπράβο. Με τη μια χούφτα γύρω από το σπίρτο, φέρνει και τα δυο της χέρια στο φιτίλι. Έλα λοιπόν! Η φλόγα διστάζει για μια στιγμή κι ύστερα μεγαλώνει.

«Μικρή μου φλογίτσα, δυνάμωσε λιγάκι.

Πιες το λάδι και φάε το βαμβάκι»,

τραγουδάει για λίγο η Λαμπίτσα, κοιτάζοντας τη ζωηρή λάμψη. Πριν ένιωθε έναν μικρό κόμπο στο στομάχι, τώρα όμως λύθηκε.

Κλείνουμε το πορτάκι, γυρίζουμε τον μηχανισμό, έτοιμο.

«Σπίρτα, σπίρτα», σιγοτραγουδάει κατεβαίνοντας τα σκαλιά. Να μην το ξεχάσει.

Κι όμως το ξεχνάει.

Καταιγίδα

Και φυσικά, ξεσπάει καταιγίδα την επόμενη μέρα. Μια δυνατή καταιγίδα.

Όλη μέρα δεν φυσούσε καθόλου, τώρα όμως οι γλάροι κρώζουν ανήσυχοι και τα σκυλιά δεν σταματούν να κλαψουρίζουν. Νιώθουν την απειλή, λένε τα αφεντικά τους κοιτάζοντας νευρικά τον ουρανό.

Αργά το μεσημέρι μαζεύονται σύννεφα στον ορίζοντα. Μολυβένιος γίνεται ο ουρανός πάνω από τη θάλασσα και ο ήλιος κρύβεται. *Δεν έχει δειλινό σήμερα, ψιθυρίζει. Φεύγω.*

Μαύρο σκοτάδι πέφτει έξω.

Μέσα στο σπίτι, μπροστά σ' ένα άδειο συρτάρι στέκεται ένα κοριτσάκι άσπρο από τον φόβο.

Όλη μέρα έψαχνε για μύδια ανάμεσα στα γλιστερά βράχια, γιατί τα μύδια είναι νόστιμα και δεν κοστίζουν τίποτα. Έψαχνε και για σκουλήκια της άμμου για τις κότες, και για ξεβρασμένα ξύλα για τη φωτιά, που τα άφησε στον κήπο να στεγνώσουν. Ύστερα έψαξε λίγο για κάνα ξεχωριστό κοχύλι ή κάνα μπουκάλι με γράμμα μέσα, μα δεν βρήκε τίποτα τέτοιο. Όταν σήκωσε το κεφάλι, ήταν ξαφνικά σκοτάδι, και έπρεπε να πάει να ανάψει τη λάμπα. Τότε θυμήθηκε αμέσως τι είχε ξεχάσει όλη μέρα.

Έξω πέφτει αθόρυβα το σκοτάδι. Η πόλη έχει λίγο χρόνο ακόμα.

Λίγο ακόμα για να μαζέψουν τα απλωμένα ρούχα και να σφαλίσουν τα παραθυρόφυλλα. Να κλείσουν τα μαγαζιά, να φωνάξουν τα παιδιά να μπουν μέσα.

«Αχ, μπορούμε λίγο ακόμα, μια στιγμούλα μόνο;»

«Όχι, ούτε μια στιγμούλα. Μπείτε μέσα, τώρα!»

Λίγο ακόμα για να κουνήσουν το κεφάλι οι γερο-ψαράδες και με μάτια που γυαλίζουν να μουρμουρίσουν: «Ναι, ναι... Πάλι θα αστράψει και θα βροντήξει. Όπως εκείνη τη φορά και όπως την άλλη φορά. Τότε με εκείνη την καταιγίδα το Πάσχα, και την άλλη φορά με την καταιγίδα στο Βόρειο Ακρωτήριο τον Φλεβάρη, τότε που τα πρόβατα πέταξαν και τα πλοία τσακίστηκαν στην ακτή...» Δεν μπορεί να έρθει πάλι τέτοιο κακό. Ή μήπως μπορεί; Πίνουν το γάλα τους με μικρές γουλιές. Παλιά ήταν όλα χειρότερα, το ξέρουν, όμως ποιος ξέρει, μπορεί να έρθει και κάτι ακόμα χειρότερο. Μπορεί να μην έχουμε δει ακόμα τα χειρότερα...

Αρχίζει να φυσάει.

«Λαμπίτσα; Λαμπίτσαπούεισαι;» Ο πατέρας της κολλάει τις λέξεις μεταξύ τους.

«Λαμπίτσαείναιαναμμένοσοφάρος;»

«Τώρα, τώρα», μουρμουρίζει η Λαμπίτσα. «Πάω μια στιγμή να πάρω σπίρτα».

Βάζει το κασκόλ της, παίρνει το καλάθι της και βγαίνει τρέχοντας από το σπίτι. Ο αέρας τής αρπάζει την πόρτα από τα χέρια και την κλείνει πίσω της με δύναμη.

«Σ' ευχαριστώ, αέρα», λέει η Λαμπίτσα. Καλύτερα να είναι ευγενική με την καταιγίδα. Φεύγει βιαστικά, διασχίζει τον κήπο γλιστρώντας και παίρνει το πέτρινο μονοπάτι προς την πόλη.

Η θάλασσα αφρίζει πάνω στα βράχια, με όλο και ψηλότερα κύματα.

Από τον φάρο μέχρι την προκυμαία υπάρχει ένα μικρό μονοπάτι από πέτρες, ανώμαλο σαν στραβή οδοντοστοιχία. Ακόμα και στην πλημμυρίδα, οι πέτρες εξέχουν πάνω από το νερό. Η Λαμπίτσα πηδάει από τη μια πέτρα στην άλλη. Ο αέρας φυσάει στο πρόσωπό της και τραβάει το καλάθι με το σαμουά πανάκι. Αυτό θα χρησιμεύσει σε λίγο, για να μείνουν στεγνά τα σπίρτα στην επιστροφή. Πρέπει να κάνει πάλι όλον αυτόν τον δρόμο για να γυρίσει. Προσπαθεί να μην το σκέφτεται ακόμα. Δεν είναι και τόσο δύσκολο, αφού ο αέρας παίρνει τις σκέψεις από το μυαλό της.

«Σ' ευχαριστώ, αέρα, και πάλι σ' ευχαριστώ». Τελικά ο αέρας είναι κάτι σαν φίλος της, αυτό ελπίζει τουλάχιστον.

Ο φίλος της προσπαθεί να τη ρίξει από τα βράχια στη θάλασσα. Τα παπούτσια της είναι ήδη μούσκεμα και γλιστρούν πάνω στις πέτρες. Εδώ κι εκεί υπάρχουν πάσσαλοι, και το κορίτσι κρατιέται από πάνω τους για να πάρει ανάσα.

Δεν είναι πολύ μακριά ακόμα, σκέφτεται, μα δεν μπορεί να δει καλά. Η άμμος πετάγεται στο πρόσωπό της, μαζί με άλλα πράγματα που έχει διαλέξει ο αέρας από την παραλία. Φύκια, κλαδιά, κομμάτια από σχοινί.

Δώρα, Λαμπίτσα. Κοίτα!

Τα βγάζει από τα μαλλιά της. Καλέ μου αέρα, θυμωμένε μου αέρα. Δεν τα χρειάζομαι, δεν χρειάζομαι τίποτα. Μόνο σπίρτα.

Αυτό σίγουρα εξοργίζει τον αέρα, γιατί αρχίζει να τη χτυπάει με βροχή. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα η Λαμπίτσα έχει γίνει μούσκεμα και ο μανιασμένος άνεμος την κάνει να κρυώνει ακόμα περισσότερο. Το κορίτσι παλεύει μαζί του.

«Σταμάτα τώρα», του λέει αγκομαχώντας. «Κάτσε κάτω, αέρα. Κάτω!»

Μα ο αέρας δεν είναι σκύλος και δεν της δίνει σημασία. Παίρνει πάλι φόρα και πέφτει πάνω της ξανά!

Να όμως τα σκαλιά από βασάλτη. Η Λαμπίτσα προχωράει προς τα εκεί γλιστρώντας, πέφτει, χτυπάει το γόνατό της, αλλά πιάνεται από το κάγκελο και σηκώνεται. Έφτασε στην προκυμαία.

Στο λιμάνι τα σχοινιά χτυπούν πάνω στα κατάρτια. Παίζει μια ορχήστρα: το ρυθμικό σφυροκόπημα της βροχής, το ουρλιαχτό του αέρα και οι πρώτες τυμπανοκρουσίες του κεραυνού. Η Λαμπίτσα δεν ακούει ούτε τα ίδια της τα βήματα, καθώς διασχίζει τρέχοντας την προκυμαία. Η καταιγίδα προσπαθεί να τη σπρώξει σε λάθος δρόμο, όμως εκείνη ξέρει πού να πάει, ακόμα και στο σκοτάδι.

Δεν υπάρχει κανένας στον δρόμο. Τα σπίτια υπομένουν ήρεμα την καταιγίδα. Αυτά δεν φοβούνται μήπως τα πάρει ο αέρας. Τα δέντρα κρατιούνται γερά, μα χάνουν φύλλα και κλαδιά. Ένας μεταλλικός κουβάς κυλάει στο έδαφος κροταλίζοντας. Όλα τα παραθυρόφυλλα είναι σφαλισμένα, όλα τα μαγαζιά κλειστά.

Η Λαμπίτσα περνάει από δρόμους και σοκάκια. Λίγο πριν φτάσει, η βροχή γίνεται χαλάζι και ο αέρας το πετάει στο πρόσωπό της με τις χούφτες. Άου, άου! Σηκώνει τα χέρια της για να προστατευτεί και συνεχίζει να τρέχει. Να ο δρόμος με το μαγαζί του κυρίου Παλίσανδρου. Ο αέρας τραβάει μια τελευταία φορά το καλάθι της.

Έλα τώρα, δώσ' το μου. Τόσο ωραίο καλαθάκι, να το πάρω μαζί μου, να το πάω κάπου πολύ μακριά, σε μια άλλη χώρα ή...

«Άφησέ το!» φωνάζει η Λαμπίτσα κρατώντας γερά το καλάθι. Κι άλλο χαλάζι λοιπόν, πλαφ!

Η Λαμπίτσα όμως έφτασε, να το μαγαζί. Τα καφάσια έχουν μπει μέσα, τα παραθυρόφυλλα είναι κλειστά, το φως σβηστό. Η πόρτα μανταλωμένη. Φυσικό είναι, ποιος θα έρθει τέτοια ώρα να ψωνίσει;

«Εγώ!» φωνάζει η Λαμπίτσα. «Εγώ είμαι! Κύριε Παλίσανδρε! Ανοίξτε!»

Ακόμα και τη φωνή της παίρνει μακριά ο αέρας, ίσα που την ακούει και η ίδια. Κοπανάει την πόρτα με τις γροθιές της. «Κύριε Παλίσανδρε!»

Χαζούλα, ποντικάκι. Μη νομίζεις ότι σ' ακούει κανείς. Εγώ παίρνω τη φωνή σου μακριά, θα πάρω κι εσένα μακριά, θα σε κάνω κομμάτια. Και όλα τα σπέρτα που θα ανάψεις, εγώ θα τα σβήσω, μ' ένα φου, χα, χα.

Ο φίλος της, που δεν είναι αληθινός φίλος, πέφτει κάτω από τα γέλια.

Έχει δίκιο, σκέφτεται η Λαμπίτσα. Τι προσπαθώ να κάνω; Κρυώνει και τα πόδια της τρέμουν. Τώρα δηλαδή πρέπει να κάνει πάλι όλη τη διαδρομή προς τα πίσω; Και χωρίς σπέρτα;

Φωνάζει άλλη μια φορά με όλη της τη δύναμη. «Κύριε Παλίσανδρεε!!»

Ανάβει ένα φωτάκι, στο πίσω μέρος του μαγαζιού. Κάποιος κατευθύνεται προς την πόρτα μ' ένα κερί. Είναι ο μπακάλης, ο κύριος Παλίσανδρος, με ρόμπα και κασκόλ. Μόλις βλέπει τη Λαμπίτσα, τρέχει στην πόρτα, τραβάει τον σύρτη και την ανοίγει. Μια σαρωτική ριπή αέρα σπρώχνει τη Λαμπίτσα μέσα. Το καμπανάκι του μαγαζιού χτυπάει σαν τρελό.

«Γεια σας», ψελλίζει η Λαμπίτσα τουρτουρίζοντας. «Μήπως έχετε σπίρτα;»

«Κλείσε την πόρτα, κλείσε την πόρτα!» φωνάζει ο κύριος Παλίσανδρος, και μαζί σπρώχνουν την πόρτα κόντρα στον αέρα για να κλείσει. Αμέσως επικρατεί ησυχία. Το χαλάζι χτυπάει ακόμα στο παράθυρο, όμως τώρα είναι απέξω. Η Λαμπίτσα έχει λαχανιάσει και στάζει.

«Τι είπες, παιδί μου; Ήρθες τόσο δρόμο από τον φάρο με τέτοια καταιγίδα;»

«Είχαν τελειώσει τα σπίρτα. Και πρέπει να ανάψει ο φάρος».

Ο κύριος Παλίσανδρος βάζει μια φωνή: «Δεν έχει ανάψει ακόμα; Μα φυσικά και πρέπει να ανάψει! Ιδίως απόψε! Όμως εσύ δεν θα βγεις πάλι εκεί έξω στην καταιγίδα».

«Θα βγω», λέει η Λαμπίτσα. «Πρέπει». Προσπαθεί να ακουστεί σίγουρη, όμως η φωνή της βγαίνει με δυσκολία. Χαλαρώνει λίγο το κασκόλ της και βλέπει ότι τα πόδια της στέκονται μέσα σε μια λίμνη.

«Έλα λίγο επάνω». Ο μπακάλης βάζει το χέρι του στον βρεγμένο ώμο της. «Να φορέσεις στεγνά ρούχα, να πιεις λίγο ζεστό γάλα... Παιδί μου, είσαι παγωμένη. Δεν μπορείς έτσι να...»

Η Λαμπίτσα διώχνει το χέρι του με τον ώμο της. «Πρέπει να πάω πίσω! Δύο κουτιά, παρακαλώ. Και γράψτε τα αν μπορείτε».

«Αυτό είναι τρέλα!» Ο κύριος Παλίσανδρος κουνάει το κεφάλι. «Θα πουντιάζεις!» Πάνω απ' όλα όμως είναι μπακάλης, και τα χέρια του ψαχουλεύουν ήδη στο ντουλάπι με τα προϊόντα. «Μάρκα Ζβάλου, σωστά; Την καλή ποιότητα; Πρέπει όμως να ζεσταθείς λιγάκι πρώτα. Το εννοώ. Ποιος στέλνει ένα παιδί έξω μ' αυτόν τον...»

«Φρειδερίκο; Ποιος είναι;» Η φωνή της κυρίας Παλίσανδρου ακούγεται από το άνοιγμα της σκάλας.

«Η Λαμπίτσα είναι, για σπίρτα».

«Η Λαμπίτσα από τον φάρο;»

«Ξέρεις πολλές Λαμπίτσες, βρε γυναίκα;»

«Φέρ' τη επάνω!»

«Αυτό το σκέφτηκα και μόνος μου».

Εκνευρισμένος ο κύριος Παλίσανδρος παίρνει το μουσκεμένο κασκόλ της Λαμπίτσας, το κρεμάει σ' έναν τενεκέ με λάδι και της δίνει το δικό του. Το μαλλί γαργαλάει το βρεγμένο της μάγουλο.

«Βγάλε εδώ τα παπούτσια σου και τα υπόλοιπα βρεγμένα τα βγάζεις επάνω. Μετά μπορούμε να...»

«Όχι, σας ευχαριστώ πολύ», λέει η Λαμπίτσα. «Πρέπει να πάω σπίτι». Το κασκόλ γλιστράει από πάνω της και πέφτει στο πάτωμα, όμως εκείνη δεν το σηκώνει. Τυλίγει τα σπέρτα με το σαμουά πανάκι και τα βάζει στο καλάθι της. Ύστερα βγαίνει έξω τρέχοντας.

Καλαθάκι

Στο μεταξύ ο Αύγουστος κάθεται στο σπίτι και βλαστημάει.

Έχει ρίξει όλα τα συρτάρια κάτω, έχει πετάξει όλα τα ρούχα έξω από την ντουλάπα. Το πάτωμα είναι γεμάτο κατσαρολικά και φανέλες, φλιτζάνια και ξερά μπιζέλια. Ούτε ένα σπίρτο. Πουθενά.

Καταριέται τη Λαμπίτσα και τον εαυτό του. Η φωτιά έχει μόλις σβήσει και ο ξυλόφουρνος είναι κρύος σαν μάρμαρο. Ο Αύγουστος εκσφενδονίζει κάνα δυο φορές την άχρηστη λάμπα θυέλλης στην άλλη άκρη του δωματίου. Το χαλάζι χτυπάει στο τζάμι. Τι να κάνει τώρα; Τίποτα δεν μπορεί να κάνει! Πού έχει πάει κι αυτό το παιδί;

Ανεβαίνει με δυσκολία και τα εξήντα ένα σκαλιά, στηριζόμενος στο καλό του πόδι, μέχρι την κορυφή του πύργου. Ούτε εκεί είναι η Λαμπίτσα, και ο αέρας πάει να τον ρίξει από τα κάγκελα.

Τα κύματα σκάνε πάνω στον φάρο. Ψηλά σαν σπίτια, μεγάλα πράσινα τέρατα που καταβροχθίζουν τα πάντα και όλα θέλουν να τα κάνουν κομμάτια. Ο Αύγουστος δεν φοβάται για τον φάρο του, μα για τα πλοία, που ο άνεμος τα φέρνει μέσα στον κόλπο, σ' αυτό το μαύρο σκοτάδι. Του φαίνεται πως ακούει κιόλας μες στην καταιγίδα τον κρότο από πλώρες που ανοίγουν στα δύο. Κι είναι δικό του το φταιξιμο. Όχι, αυτό το παιδί φταίει, αυτό το απαίσιο παιδί. Μα πού γυρνάει;

Προσπαθεί να τρυπήσει το σκοτάδι με το βλέμμα του. Σε παρακαλώ. Μη μου το κάνεις αυτό. Σε παρακαλώ, μην πέσεις στη θάλασσα, γύρνα σώα σπίτι. Σε παρακαλώ...

Διώχνει τις σκέψεις του με έναν σαρκαστικό μορφασμό. Ε, βέβαια. Ό,τι πραγματικά θέλει εκείνος, δεν γίνεται ποτέ. Κι αυτό που δεν ήθελε καθόλου μα καθόλου να γίνει, αυτό έγινε. Λες και νοιάστηκε ποτέ κανένας για εκείνον.

Ρίξε λοιπόν τους κεραυνούς σου. Ας γίνουν τα πλοία συντρίμια, γιατί όχι, τι τον νοιάζει εκείνον. Ας το πάρει το παιδί ο αέρας, αυτό το απαίσιο παιδί...

Το απαίσιο παιδί γυρίζει στο σπίτι μέσα στην καταιγίδα. Προσπαθεί τουλάχιστον.

Δεν μιλάει πια με τον αέρα. Έχει πάψει να είναι φίλος της εδώ και ώρα. Φυσάει κατευθείαν στο πρόσωπό της.

Η Λαμπίτσα προχωράει με δυσκολία. Διασχίζει παραπατώντας την πλατεία, που τώρα είναι γεμάτη κλαδιά και φύλλα, βγαίνει στην προκυμαία και φτάνει στα σκαλιά από βασάλτη. Από εκεί κατεβαίνει στο πέτρινο μονοπάτι.

Ξεροκαταπίνει. Ο αέρας κυνηγάει τη θάλασσα μέχρι τα σκαλιά, σχεδόν μέχρι πάνω στην προκουμαία. Το μονοπάτι προς τον φάρο διακρίνεται μόνο από τον άσπρο αφρό, εκεί που σκάνε τα κύματα. Θα αναγκαστεί να μπει στο νερό; Θα αναγκαστεί να κολυμπήσει;

Κοιτάζει τον φάρο, που με φόντο τον σκοτεινό ουρανό φαίνεται ακόμα πιο σκοτεινός. Εκεί μέσα κάθεται ο πατέρας της· μάλλον θα πηγαινοέρχεται τώρα θυμωμένος. Η Λαμπίτσα μπορεί να φανταστεί ακριβώς την έκφρασή του, και πόσο θυμωμένος θα είναι μαζί της· τον βλέπει να κουτσαίνει και να κοιτάζει συνέχεια την πόρτα. Βλέπει την πόρτα μπροστά της, το πόμολο, αρκεί να τεντώσει το χέρι της και το νιώθει ανάμεσα στα δάχτυλά της...

Σφίγγει το καλάθι πάνω της και μπαίνει στο νερό.

Στην αρχή τα πάει καλά, στην αρχή υπάρχουν ακόμα πάσσαλοι και τα πόδια της βρίσκουν πάτημα στις πέτρες. Ο αέρας ουρλιάζει γύρω της.

Γεια σου, γεια σου, φιλενάδα, γύρισες βλέπω. Ήρθες να παίξουμε αυτή τη φορά;

Μικρό παιδί, του φάρου παιδί

Σαν τη θάλασσα και σαν τον άνεμο είσαι δυνατή;

«Ναι!» φωνάζει η Λαμπίτσα για να ακουστεί μέσα στην καταιγίδα. «Μάλιστα, είμαι! Αυτό το παιδί είναι δυνατό!»

Περνάει με δυσκολία από πέτρα σε πέτρα. Το κατάρμαυρο νερό στροβιλίζεται γύρω της, ανεβαίνει όλο και ψηλότερα, είναι τόσο κρύο που δαγκώνει τις γάμπες, τα γόνατα, τους μηρούς της. Η καρδιά της χτυπάει σαν τρελή.

Μα όταν κοιτάζει γύρω της, έχει φτάσει ήδη στη μέση. Το δυσκολότερο κομμάτι είναι μπροστά της, αλλά έχει φτάσει κιόλας στα μισά.

«Βλέπεις, αέρα! Καλύτερα να μη με...»

Ο αέρας αρπάζει το καλάθι από το χέρι της. Το σηκώνει ψηλά, το αφήνει να κάνει έναν γύρο πάνω από το κεφάλι της, έτσι για να την πειράξει, κι ύστερα το παίρνει μαζί του, με τα σπύρτα και όλα τ' άλλα. Σε μια άλλη χώρα με μια άλλη παραλία, σ' ένα άλλο παιδί, που θα το βρει αύριο. Η Λαμπίτσα κοιτάζει τη μικρή κουκκίδα να χάνεται στον σκοτεινό ουρανό. Βγάζει μια θυμωμένη κραυγή κι αμέσως το στόμα της γεμίζει με θαλασσινό νερό. Αλμυρό και κρύο. Κρυώνει ήδη τόσο πολύ, κι όλα έχουν πια χαθεί. Τα δάκρυά της είναι κι αυτά αλμυρά, ίδια γεύση.

Κοιτάζει γύρω της. Ο φάρος και το λιμάνι είναι εξίσου μακριά, και τα δύο απρόσιτα για ένα τόσο μικρό κορίτσι σε μια τόσο μεγάλη θάλασσα. Τώρα όμως δεν χρειάζεται να πάει σπίτι, αφού δεν έχει σπύρτα.

Το νερό ανεβαίνει όλο και πιο ψηλά και τα πόδια της αφήνουν τις πέτρες. Ξέρει να κολυμπάει, μα δεν το κάνει.

Μαμά, σκέφτεται, θα έρθω σ' εσένα. Ο πατέρας της θα λυπηθεί σίγουρα πολύ, μα ήταν ήδη λυπημένος. Η Λαμπίτσα αφήνεται να βυθιστεί.

Δεν νιώθει τα κρύα σώματα που κολυμπούν στο νερό από κάτω της, τα κρύα χέρια που την πιάνουν. Πράσινα μαλλιά, σαν φύκια, κυματίζουν και φουσκώνουν στο νερό. Φωνές γελούν σιγανά: «Αχ, ένα μικρούλι, ένα μικρούλι που πνίγεται...»

Το κεφάλι της σηκώνεται έξω από το νερό, το σώμα της τραβιέται στο νησάκι του φάρου και πέφτει με γδούπο πάνω στις πέτρες. «Δεν επιτρέπονται δίποδα στα νερά μας!»

Εκεί είναι η Λαμπίτσα τώρα, δίπλα στην εξώπορτά της, ενώ λίγο έξω από την ακτή χάνεται ένα πλοίο.